

ПЕРЕДПАЛАТА

«РУСЛАН»: щомісячно: — в Австрії:

за чл. рік 30 шпр.
за чл. року 10 шпр.
за чл. чотирь місяц 5 шпр.
за чл. місяц 1 70 шпр.

За границею:

чл. рік 16 рубль
чл. рік 36 франків
чл. року 12 рубль
чл. місяц 1 80 франків

Подручне часо по 10 коп.

РУСЛАН

«Вареш ми оти і думи як вареш!» — це найбільш милость і віра не тільки, бо руська ми серце і віра руська. — З Руславоших послать М. Шаповала.

Векшарь у Алаші що два крим ведать і руські сьвят о 17-го року пошудать.

Радимь адміністрації і ексекція «Руська» чл. ч. І. на Дибровського Курчичинь. Боснійське милость в Агенції Соколовського в пасажі Галицкая.

Рубное зварять славию влюперезде астеризме —

Гекманці! не почитать языків від пошта. Огласиши звычайні праймать ся по шні 20 с від стріч ки в «Містечкани» 40 с від стріч. Подьяк і праймать доносена по 30 коп. від стріч ки.

„Русские против русских“.

Ща сям заголовою помістиво «Нове время» статичку яка зрядкує, що автором її є зміський Москвич з під Горodka, співробітник «Нового времени», Дим. Вергун. Передруковаю сю статичку соп амого в 248 числі «Галичани».

Щаь статичка не инья, як шоби заденуціати Україну, яка по гадіи автора, розвадила Польщу, а гогова розвадилы ше Россию. Щаь достойна автора і его прителів з редакції «Галичани».

Автор починає свою шпичіну статичку спомяном про московску промову Маркова в парламенті і про протест українських посів та пугас: «Слыхано ли гдѣ-либо что инбуд подобное? Слыхали-ли вы, чтобы немецкие выступили противъ французскаго? Никогда! Это возможно только въ нашемъ русскомъ пленении».

Справді, се можливо лише між Русинами, що можуть гордити і хестунати своєю мовою, серед яких росла, та ужкнати мови московської в державі, де она не має ніякого права до публічної екзистенції. Колиб українська і московська мова була ідентичною, то в якій ціли давало українське слово цілими десятками лів в Росії, збороняно друк книжок, а навіть замкано для українських земель право на театральні, українські вистави? чи все те було в порядку? «Слыхано ли гдѣ-либо что инбуд подобное? І нехай буде певний «Галичани», що і в парламенті шрестолонаі послані не против московської мови, але против права на єї горюкство в Австрії.

В дальній часті нападає Москвич з під Горodka на члена академії наук, историка П. Н. Милокова, який висловив гадку, що «Славянскую бициклопедію, готовяную до друку петербурскою академією наук, належало би видати німецькою моною».

Напасть ся стане зрозумілою, коли возьмемо під увагу, що Милоков є одним з провідників партії кадетів, яку московський ряд і всі істинно-русские-рад би нищити на кожній кроці.

Ще дальше нападає Москвич з під Горodka на петербурску академію наук, що она сьміє розуміти инякше науку, як д. Вергун. А провізна академії дуже тяжка. Она, не спитачив д. Вергун, сьміла видати зє руська дуча «Етнографічну карту Угорської Руси» на чистій, на родній мові і фонетичній праповисі, які по гадіи Москвича з під Горodka заступственно созданные австрійським правительствомъ противъ единства русскаго языка. Академія шресторіялась, бо посьміла против воли д. Вергуна виврати в члені зтакого антагониста русской идеи, каки Іванъ Франко і видати похвальний декрет «такому врагу русской культуры,

какъ киевскій стипендиатъ а нынѣ японскій профессоръ Грушевскій...»

Москвич з під Горodka звертає увагу Росії, що саме сторонники проф. Грушевського, вибрані при «поддержкѣ німецькаго правительства зъ Вѣны і польскаго во Львовѣ» в числі 25 осіб протестували в парламенті против «русской рѣчи» і що цих 25 сторонників проф. Грушевського хоме віддати «30-миліонне малорусское племя отъ общаго русскаго корня, чтобы по ихъ изъбраженію, создать Украину безъ хлѣба і пана». Рубать в Вѣдні ситачино лише «5 депутатомъ русскихъ, не пожелавшихъ гѣ угоды німцамъ» і полякамъ отречься отъ своего историческаго имени».

Нема то як репортерка совієстѣ д. Вергуну. Він навіть не загнув ся, як почав торочити про поміч рządu при виборах, оказану будьто би народному сторонництву. В него героїзма є «русские» послы, що саме найбільше при останніх виборах гинілись протекцією австрійського рządu і Польки. Забув також Москвич з під Горodka, що пос. Ко-роль в Жюнкні заявив отверто, що «Москалем не був, не є і не буде». По шож тут балакати про те, що «русские послы» не пожелали в угоду німцямъ і полякамъ отречься отъ своего историческаго имени?»

Немов би від нехочу згадує д. Вергун про Сенкевича, який сказав, що Україна розвадила Польщу, а розвалять і Россию, хоть се головна шія автора: заденуціати Україну, та викласти против неї репесаля, бо Москвич з під Горodka нехотять ся, що Україна починає відживати на культурнім поли. Гей! Москвич з під Горodka — до такої раді, яку він відгравяє, не треба кінчити университету, вистарчила би не довга практика, відуба в III. «отдѣленія». Талант у вас до такої служби не абн який!

На закінченє потішає автор Росію, що слова Сенкевича не такі страшні, бо «не всѣ малороссы Грушевские да Мазельские, бо були також Хмельницькі і Кочубей «положившие воссозданиемъ обѣихъ Русей, Малой і Великой, главную основу русскаго политическаго мощи», бо були Шевченко, Костомаров, Мордунцев, Куліш, «которые доказывали любовь свою къ родному языку, но сознавали и значение русскаго единства и отбѣчали всегда врагъ руси на ихъ замаяки: Половинцы себе не дамо!»

Чи не виглядає це на профанацію, колиб Ви не виглядали з «Галичани» пошкучують ся на слово д. нас прайвизна Шевченка, Куліша і Костомарова, яких не раз і самі люди оклеветували і ошлямовували своєю дучою сьміяно та інтушчани Іх сепаратистами, які розбивають Россию; ини Вергун і «Галичани» сьміють пошкучувати ся на них як на пошверів единства «истинно-русскихъ!» Справді мораль велика достойна «истинно-русскихъ хулиганомъ!»

П. пастерскій лист

Превос. о СТЕФАНА СОТЕРА ОРТИНСКОГО Божію Милостію Епископомъ для греко-католиків в Америці.

Всім Вірним Мир о Господі!

Возлюблені мої на Христі Брати!

Два місяці минуло, від коли стану я на землі Америкій, від коли два місяці були для мене тяжкі чим 10 дів в старым краю. По привитанню мене яко слово Владки, розказав си всі «во словеса», і став сам один як синица в полі «без кута і без хати». Пригадали си мені слова св. Ан. Павла: «В путних шестинихъ множиною бди... отъ сродни, бди отъ янк, бди во градѣ, бди во яблотахъ (ко Кор. г. II. ст. 26). Куда поверну си, несиаи противности і тяжкості так від своїх як від чужих. Бже нічого не здіймає в Америці, а вже ісклякі письма і газети розписали ся ворожо проти мене, начеб і хотім и погубу нанести тай їх діла унчоткои».

Бог мей свидком, що я не шпов до нікого иншого, а тільки до Тебе, мій народе дорогий, до Твоєї гр.-кат. церкви, яко вірній сині той церкви.

Я знаю добре, що Ти, мій дорогий Народе, бажав широ видіти вже св. сьвого власного Владки. Я знаю добре, що Ти, мій Народе, довго і тяжко борон ся, та горячо Бога молю о свого Владки і тому не має ніхто днесь права відвертати Тебе, вірній народе гр.-кат. церкви, від свого отця, якого твої Господь милосердя з твого краю заслан.

Сьміжж то нерозумнімъ думає, що потрафити Вас, любі дити, знести на блудну дорогу і збунтувати против своєї найвишної тут власті церковної, сей себе ошукувє і на сьміхъ виставляє. Ви бо, мої вірні дити, на стільки вже учені, що потрафите розізнити доброго Пастри від лаявника; Ви знаєте добре, що то значить свій гр.-кат. Епископ — Ваша гр.-кат. віра, в котрій Ви і Вашн предшуродили ся, так глибоко вкорінена в серцяхъ Ваших, що ніяка сила, ані підстави, ані лічи письма не вируть гѣ з него. Ви готойі радше шити дати, чим свою віру сьвяту гр.-кат. сповенити і залишити адо від свого Владки як небуль відвернути си. Я того певний і з того раду си і за се честь Вам видано яко Америці і голова греко-кат. церкви в Вашн отьші.

О дорогий мій і любий Народе! Наколи би Ти знав, з яким ширимъ сердцемъ я лу до Тебе і як горячо бажав добра Того, то ніколи не допустив бьмъ найменшого сумніву до душі Твоєї! Я можу сьміло повторити слова Христові: «Аз придох, да живот імуть і лишне імуть!» і прийшов, щоб в нарді мій жите яляти!» Дай Господь милосердяш довершити сего діла!

Мої надії сповнять си безперечя, наколи нарді весь зрозуміє ясно дороги, які ведуть до сеї шії, а по яких я хо-

чу мій нарід весте. Ті дороги розкрию перед Вами, дороги мої Братя, осясним листом пастирским, накопим тільки зявдую червни, до яких обичаєм ся прибути. Тимчасом бодай через се коротенько мое письмо прийміть від мене щирій привіт і поздороване!

Витаю Вас, любі Брата, на земля Америкій яко Ваш Владика і поздоровляю красивим братнім словом: >Христос посереді нас<.

Витаю Вас, біліні сироти на земля чужій, яко Ваш отче і поздоровляю словами молитви: >Радуйте ся і веселіте ся, яко Бог посли сирях<.

Витаю і поздоровляю Всіх тих, котрих еше не видивем і котрих вже бачивем і желаю Вам всякого добра і щастя а у Господа потіхи небесної.

З тих прийтом і поздорованем прийміть, мої добрі діти і моє Архирейске благословеніє: >Ді будет се нами благост, милость, мир от Бога Отца і Господа Ісуса Христа, сына Отца в істині і любію < Аминь.

Дано в Філадельфії, Па., 26. жовтня 1907.

† Сторп Ешкско.

Правна поміч.

(Дальше)

Отсе є перна категорія процесів, які предвиджені в уставі лише в випадках випадках, розможжених ся в Галичній так дуже, що стали майже пендаучними від всяких селянських спадкових пересправ, коли спадкодавць не зладив заповіщани, але значайній коштів, т. є. не установив дідича несто матку, а лишин більше дітей. З того одного припису уставу користають тіаі громади хитрих спекулянтів зі шкодою і страотою для селян.

Останнім часами зарядило міністерство справедливости, щоби судий, які переводили спадок в подібних випадках, допершували також маткового поділу. В разі згоди всіх є то значна пільга в коштах, але в кількох то в. падках нема згоди і вихас ся третій непроше, який користе з негоди. Проше о знесенє маткової спільности є отже в тих випадках неминучий і без згадки на вислді, помагає за собою великанські кошті.

Другу категорію процесів, дуже розповсюдженх в Галичній, становлять т. зв. провізорійні процеси. Виродажені рівнож на язів римского права, переміняли ся в іронію всякого права, а хотий при установленю тої інституції поставлено яко єй цілу здорову думку про задержанє стану посідани там, де доперна трудній і змотаний процес о власність мусів би рішити про право між сторонами, стали в практиці правдою язвою селянської людности. Ту вже винна охота нашого народа до познаниа і процесів, який для дрібнички і випуску товару на границі між двома загонами або задія инного подібного випадку, що представляє вартість кільканищяї сотника, явдас на адвокатів і судові комісії по кількадесть і більше корон.

Галицькі суди засипані надто справами о образі чести, т. зв. >пискомиями< справами. Шо через надмірно живу владчу побє оден парубок другого, се ще не велике нещастє; але се лучас ся і зрідли людям, а що більше навіть в разі найлегшого дїтвенка, кождей, створіч як молодий, уважає за обовязок своєї чести, віддати справу їй оборони судови.

Знайомі до епіпод про верховниця,

який, коли яго другий вдарив, сказав: >Видобрав ти мені честь, то возьми її мое житє<.

Але сей висказ, на щастє, витіомко, свідчиць лише, що люди надмірно переймають ся фальшивим понятям о чести, яке панує серед богатших клас; кажу фалшивим, бо в дійности ніхто не може нас позбавити чести, тільки ми самі і наші власні діла.

Можна рівнож зауважити нечунуванність вираженіи серед шшого нашого народу на тощї чести. Се проява в засаді податна, що киниць ся одначе часто сумним розчарованєм. Судия, який жиличим і приязним словом міг би часто погодити найбільших противників — бо в очах селянина окружений все ще сею авредлою достоїнства і поваги, якої у інших клас в тій мірі вже не має — легкокажить собі нерав селянської гонорорі справи, не розуміючи, як ведучу сусупьну кричду повповное він таким легкокаженєм.

Про відносини в охдній Галичній кружить анекдота, що єдин карній судия, прикажании всі стороны до сал розграв, вівав їх, щоби погодили ся. Ображені були сему противи, скривдивши осяндїчи ся очинидно всі за понеханєм справи, а так само сьидки, які не мали охоти свідчити на користь обох сторін. Судия зарядив отже голосованє, а коли за понеханєм справи піднесло ся більше рук, бо і обжалованих і свідкии, казав просто обжаловуючим їти домів і орік, що справу усунєно з денного порядку загальним голосованєм.

Се незвичайне застосованє соціалістичної засади булоо може і не але, коли промояало до почутя права і справедливости сусупьности. На жаль так оно не є.

(Дальше буде).

Новинки.

— Календар. В середу: руско-кат.: Бромия, Лааря; римо-кат.: Феліса з В. — В четвєре: руско-кат.: Михайла Ариєгріста; римо-кат.: Введенє Пр. Діви М.

— Ексц. Митрополит гр. Шептицький виїхав на довший час з Львова на провинцію.

— Нові міністерства. Праский >Наас Народа< доносить, що президент кабинета бар. Бек наміряє утворити ще одно міністерство. Отсе міністер др. Гесман має станути на чолі міністерства праці, а крім того має бути утворене міністерство публичних шкіл, якого управлінням стане молодоческий посол Кафтан, З Відня доносить, що в парламентарних кругах говорять про намір покликати до кабинету Словиня яко міністра-земляка полудневих Славян.

— Вечерницї з танцями >Львівського Бояна< відбули ся дня 17. с. м. у власній салі в >Народнім Домі< і вважали дуже гарно. Простора зала, вчливість господаря п. радн. Вахнянина, голова >Бояна< і директора >Всегому Музичного Інститута<, та заповідність чань проф. Володимировой Левацкой, напня Йсенцкой і Савчанкой, що занялись буетом, врожили завадлєдлє, що вечерницї будуть мали успіх. Забава була гєгрна і тривала до рана. Можна лише подякувати п. Вахнянинову, що остворив гарну салу на забава для членів >Бояна<.

Се зближає до себе членів і відібєсь корисно на розвиток нашого симпатичного співачого товариства. Проводив танцям симпатичний диригент і соліст, п. Волошин, який вказав, що уміє не лише в співі, але також як аранжер єднати до себе лаври. Над ранком виручає его аскултат, п. Вол. Іванец. На вечерницях являлсь: пані гєбраторва Заячківська з дьовько, пан: Савчанко з родиною, пан Пугарова з дочкою, п. Шеховича з дочкою, панство Студзівські, Федусевичі, Івани

Вахнянини, Хомяни, Драма-ляки, Кміщичевичі, Дульські метенас Федак і др.

— >Русско-народний клуб<, як доносить Polishke Correspondenz, уконститутован ся, вибравши головою о. Давидяка а секретарем дра Гайбовничого. Дійсна его назва є >Altruthenischer Club<, а не >русско-народний клуб<, як позав >Галичани<. Назву >altruthenisch<, а не >altrussisch<, погадці >Dziennika polsk-oro< надано клябови лише з претого опортунізму. Розходить ся москвофил, по гадці >Dziennika polsk-oro< о >Народній домъ< у Львові, дарований іщарем Русинам, а не Москалям, а який народотий хотів дїстати у свої руки, поклякуючись на те, що москвофил перестала бути Русинами, коли правнотий ся до >russische Nation<. Тільки >Dziennik<. Шо новий >клуб< мимом своєї назви >altruthenisch< буде мусів їти москвофилським шляхом, на се вказали ми вже у вчерашній статї.

— Бобрєцькі мїщани — шинуть нам — відсьвяткували оподі незвичайне свято. Музлово четвєрга відбулось у нас вБобрці, посвяченє хати >Читальні <Просвіти<. Річ се, знаємо ми ся, не дуже важна. Однак хто знає то значенє тугіиї обставини, мусить признати, що ся оподі для мїщанства не є дуже бильного значєня. Перед кількома літами заходами сьловими одиниць збудав ся рух просвітної економічнї в цїлїм бобрєцьким повіті. Перед вели бобрєцькі мїщани. Они остворили се оі заложєнє у себе читальні >Просвіти<. Завели в нїй хор та пробували навіть давати аматорські представлєня. Також остворили в тїй читальні клуб волюччю та аши збика. Та з часом, коли бобрєчка фїлія >Просвіти< почала занепадати, усталоо їй житє в місцевій читальні. Приїшла їй пора, коли она лишалась тільки опоминую у мїщан.

Але ось, як розвєслася чутка про виборчу реформу і селянство в бобрєцьким повіті заворушилось, прокувались і бобрєцькі мїщани. Про переведєннє виборих рішилось они приступити до відновлєннє читальні. Вирадї виврали они до сего не дуже годїий час, бо вбудуванє мурвонї церкви власними силами стануло на переній мнोगам жертвувати дещо бильше на змурованє хати на читально. Але всеж така зумула они і серед шх некорисних обставин свїй намір дїти осповнати до власного добра. Мимом несприхотливої погоди зїбрало ся много мїщанства в четвєр рану в церкві. По відправленнє богослужєнню пішла все до просторої, мурвонї хати, призначеної на читально, котрої посвяченє доверши місцевий завідатель о. Ол. Гвоздєцький. Вечером тогоя дня відбулась в читальні забава для молодїи, яка, проважилася вєсело до піночи. Відновленє читальні є заввадоо красивого і бильного піддївненя мїщан бобрєцьких так просвітньо як і економічно. Бобрєцькі мїщани дали сям чиним добрий примір бдлості про себе. За приміром їх, дай Боже, щоби пішли всі сусідні сільські громади. Тепєр можна надїт ся також отворєня заложеного перед роком пожежної >Сокола<, який ще тіснїше злучив би з собою наше мїщанство.

— Рада кїсивої >Просвіти< на останнім засіданю 7. с. м. ухвалила розпочати рад популярно-наукових викадєдє з історії українського письменства. Викадєдє повинні складати з себе короткій огляд української літератури, починаючи від Котляревського і кінчаючи письменниками останнього часу. Рада товариства має запросити для викадєдє крапчих сучасних лекторів, які живуть в Київї. Ми іншим є думка просити: д. Б. Грінченка, Ф. Митущевского, С. Фіренюва, Д. Дорощина, Ів. Степешку, В. Науменка, та ин., з яких бильна частина дада вже свою огуду. Кождей викадєдє — окремий реферат про якого вядатого письменника — буде викадєдєть, з таким рахунком, щоб вона мала найїстїйшій звязок з є далїшими так і попередніми, і таким способом весь цїлий викадєдє буде складати звязаний, бильш-менш новий курс історії української літератури. Весь сей курс буде складатись приблизно з 20 лекцій. Викадєдє будуть провадитись безплатно в >На-

роднім Домі" почепчателства таверести, ко- ли, розуміє ся, товариство дасть на се свою згоду.

— **Напасть на католицких студентів.** Оповідати нагоди інавгурації нового року на німецькій університеті в Празі ліберальні студенти не хотіли вступити до акад. членів студентського товариства католицкого. Католицкі студенти пере- свідали чак інавгурації в оцей ів салл, випса- довак, але і вони ліберальні студенти не хотіли їх вступити в салл. Аж в 5 год. по пол. на інтерв'юванню ректора і декана правничого відділу ліберальні уступили, а католицкі студен- ти могли влітати в університет. Через будинок університету відомо ся були товни лю- дей, галасити в "вільнодумности" ніби-посту- пової частини студентів.

— **Київське українське наукове товариство** звернуло ся до київського губернатора в про- шенням дозволити дібним членам товариства, прочитати на прогніз надолітати і грудні го- року ряд лекцій по українству. Першим лектором виступити історик проф. М. С. Гру- шевський, котрий дня 21, 22, і 23. с. м. про- читат три лекції на тему: "Культурні і на- цональний рух на Україні в другій половині XVI віку". Зміст лекцій такий: І лекція: У- водок культурного життя і літературної ви- водок церковного життя, політико-національні обме- жения в Польщі і Велик. Княв. Литовским, по- ширене польського права і культури; описан- ния внесих клас української та білоруської народности. II. лекція: Перші ознаки озна- чения, літературні гуртки третьої чверти XVI в.: остроявський, салукій, вильнявський, гурток Курбського, проповідання просвітити та націона- льної культури. III. лекція: Борьба за ка- ледар і проповідь унії, рух братерства.

— **З Холмищини.** Літ сім тому епархіальне на- чальство на Холмищині звернуло увагу на розвиток і просвіту місцевого духовенства сучасною наукою. З сего метою позавождено бібліотеки бібліотека на конит духовенства та церков. Духовенство 2-ого білоруського округу люблявської губернії, між иншим, дуже шире узяло ся за сев справу і заходами колашнього благочинного священика-посту- пового Микола Таратути поставило її достовір: воно мало дуже багато рижних симпатичних видан. Але тут за благочинного було обрано другого священика Микола Х- ловського, чоловіка, реакційно-консервативної поглядів, і від яке вліт нічого нового в ся бібліотеку не вписує ся. Духовенство й доїс собі помаленьку шкватити та платити гро- шики на бібліотеку, а вона так не поновляє

ся... Давно, що епархіальне начальство нака- зало позаводити такі бібліотеки для духовен- ства, а не вимагає ніяких рижних згоджень про них.

— **Відхід німецького цесаря** Вільгельма і ц- сарової в Англію наступні вчерашнього дни о 11 год. рано. Цесарку цару відорвали на с- таші South-westgate королів, королева і князь Вальт і князьков. Звільнення поклали всі на ставшу Редестера. По середнім розпорядку цесар в швервоє поклали даліше до порту Вестер, злітаю до Галлії, на круелі.

— **Пачарство в Станиславові.** Злітаю донос- ти. На приватній донос якогось жидка переде- дано в тушетній божицки реє заво інайдено знач- ний припас перерахованого російського тютю- ну, табаку і сахарину. Заряд божицкі заявив, що не знає, звідки ті ричи так дістали ся. Скар- божицкі властурчили проте архешутати салугу вогниці, однак заряд заплатити за него високу кациню і салуга остав на волі. По кількох днях знова зроблено ревізію в тій божицки і знова найдено тютюнок, табак і сахарину, сховані в шфудалі, в якій переховують книжки до мо- литви, а від якої ключі має у себе заряд бо- жицкі. З того вносить, що займає ся пачкар- ством. В околиці Станиславова яке від давна продано сахарину і російську тютю-

— **Поліцейська ревізія в церкві.** Гол. Вол., ніше, що в Свіятіку поліцейській надирецькій з 10 полциятими цілу ніч переводив ревізію в Троїцькій церкві і не найшов нічого. Про ціл- ревізію не сказано протерезера, який разом з парохіями висл жалобу до губернатора.

— **Скорочено час війскової салужби** в Росії з 5 на 3 літа. Так воєник, що всадуживає три літа, узявлять з війска в грудні діи третій, а в цьвїтні 1905 ренту. Дня 28, с. м. бу- дуть воєник тангити жереби, кого мають пуста- ти тепер, а кого аж в цьвїтні. В будучній вій- скова салужба в Росії буде тривати правильно три роки.

— **Берлінські студенти і моральність.** Під Берліном в шарлоттенбургским ратуші від- буся сіл 10. с. м. 'freistudentische Konferenz' на який др. мед. Бляшко мав відрити на тему: "Student und sexuelle Frage". Сей відчит, як зовсая, "Germania" ч. 362, кинув дуже сумне світлыо на моральні відносини германських студентів. Др. Бляшко між иншим заявив: "Будучи лікарем кася двох висших шкіл, я завважав, що полові недуги між учениками були дуже страшні, що вони не лиш много перевишали всі інші недуги, але навіть, хоті- лий працювати безсалтно, самі потрібні лі- карства коштували так много, що встановле- кася було захватити. Тому мусія завеста під-

виспесе вкладок. Після війскової статистики вивасило в Берліні чело полові недуги: між робничими 9%, помішничими купецкими 16%, між протестувантським, по стоєти під поліційним доглядом 30%, а між студентами 25%, т. з., що студент був лише о 1/2, чак стале ліпший від протестувант! Сей страшний процент, який да- вали студенти; є тим більше пожування іди- чно, що полові недуги спричиняють відтак запалене ставіа, серця, нирок і т. п. Специаль- но сфідіасе саже виключку паразит і зпирі- нуєт расу. На позір влічелі, скоро женічесь переносити недугу на родичу. Поринане ні- мецьких учеників в ангалієским і американ- ским чело до сих недуг вистає для перших дуже некористно. Великі міста як Берлін в- істаде академією нібабезнеченій. Молодим лю- дям з одної сторони припоручаю нову повздерність, а з другої кажемо, що така по- повздерність походить здоровоу. Сего дру- гого реченя — говорить др. Бляшко — я в жаден спосіб не могу відістати. Що повздер- ность не походить здоровоу, се доведя Янаці, які в російско-япанській війні не мали при- соби від одної — однієвської протестувант і в часі цілої війни заховали свою повздерність. Москалі протавно правели в сабою zehntaus- sende von Prostituten і мило по цросту в- правити оргі. Часто малічесь наслідуюне є цивільно ексцезу. Молоді люди думають, що без сексуального приставно вони не мали би права знавлятись мужичками. Звідси діє ся, що часто яке ученика низших шкіл набавля- ють ся поганим чини. В годинах ординацій- ний я муну часто заосмотрити секундний і примаані. А нагірше, що зновіа діють ся при Rauchs! Що повздерність не шкідить здоровоу, доказує також і сеєя обставина, що атлеті і артиста, щоб заховати свої фізичні салли, по найбільшій часті живуть в повздер- ности. Що привичина ліпших відносин мно- го могло би причинити ся вище чиненє же- ньского пола. Що сраз більше чело студенток могло би і тій справі спричинити поліпшенє. Так про сю справу говориє др. Бляшко з точ- ний вишніюю історію і своєї довголітній лікар- ської практикы.

— **Дрібні вісті.** Цесарку санцію дістали законопроекти ухвалені галицькою мовою, я- ким дозволяє ся громадам Корозно і Мостис- ка обирати грош. оплату від пива. — В Берліні зафрантовано за догн дваруно с.к. Сто- ловського. — В суботу посвячено в Львові польський діл академічний ім. Міцкевича. — Професорскі іспити для середних шкіл зложи- ли в львівским університеті: др. Олександр Сушко з історичної групи і Григорій Демчук

Матеріали до історії зносив Галичани з Буковинянами.

(Дальше).
Ч. 80.

Лист Осипа Баріньського до із. Воробіянча. Львів дн 31. Марца 1868.

Друзе Мій Єднані!

Вже давно абрався і писати Тобі мою обітницю, такт звадя сего то овоно не було в мене часу: кілька словень до тебе на- писати. Після мого іспитів та сего послідно- го листа, що я Тобі писавь — забрався я сильно до роботи коло словаря, о котрийсь я вже Тобі згадував, свідать по цілцях діяч праючотка, покинь незахриль, Чувся я недужим на цілцях тілі, та жалувать покладаю роботу, щоби розпочату — мнє жаль було і одної квілі душно пропустити: — свідать я — писавь — покинь недонів своїм сидкня- нямъ до того, що ледо через хату перейтись здужаж. Зблжжася еще одєнь іспити "Пе- дагогіа" — я і бувь змущений лісною суро- роботу коло словаря, а зявється до науки. По- собій части хочаця уявись і такт чуюсь, аж здоровішим, хот на груди нежить спав- та силно кашляю.

Недавно тому отримав я відь Тебе

лист і втішася хоть тими кількома сал- цями, зявочу твою щеру дружно любовь в незабуваючи й того, що і в Тебе тепер віль- ної квілі не знайти до обширіших лясівъ. — Писавь Ти 3 думки написаних під ви- номъ поезій Карпенкових. Уже твоє влад- така сумовита — меланхолічя, щобь сумо- вати свої жалі тоски вь думках вивидати, а ще процитавши сі розмалвані поезії Карпен- ка ті зовсімь впадешь вь роспук и відча- яние, немалож яке найменшої надіє себе по- шити. Карпенко омовлявлять дуже, якь вінь думає, що чуття якь вгоди в поєзії єсть, якь дієть каже розсудити, писавть зъ відчужен- ня, і послідно надію черти. Не отгадуєш ні го- лардъ: — бо вінь чистий, сильний меланхо- лічъ; — вінь задумчесь, турить, вь нашу залпаче — але неозабуєше. Як тибі, братку дорого, невідати сего Карпенка читати, еєва хочеть побити оетомъ нашего народу — роздичаєність се не єсть власність нашої на- родної музъ — се хибя (Fehler), котра у нашу оєзюию черезъ німецький сентиментальність, впливає і народно музу оєзюєваєтца. Сента- ментальність єсть хороба душна поєта, котра поєтно робить нетерпимом. Вь поєзії чуття неохобно, але неперсецраєне, не роз- пачінає; поєзая вь загалі, а особливо думка оєсобиста, мустьє бути оєзюєно здоровоу, а не хоробоу душною, доказуючи, що поєта і підь гнетомъ і наіпрекрильшахъ положє- ній, відь котримъ звачайний чоловікь угадає, ні-

коли непадає, а занєсеся надь уєє в такімь способомъ оєборе морально, जो моральна сила сила, єськіє гнетя положєне. Шевченко і цієні ліричні нашего народу нехай стануть тобі прикладомъ; Шевченко вносить ся надь своїмь іричій положєня и неєразь смієся надь сама, जो навіть свої волі и силна моральна сила, जोє правда кризь его смієхъ часто и плачь пробивася, — сентиментальности у него нігде непомічаєть, бо вінь заразь занєсея у гору. Сі три твої думки єуть похожі на думки Федьківскаго, що були вь "Меті" літератур- но-політичний чинакит, якь: Дарма, — Не вояку, — Чекать, — Оліаню, — зирьнка мого 4 де вінь утративши надію дошия жалі, розпаче. Не плаждієть братку мій дорож- чий, вь роспук, а відчине се неперестєть нашому чоловікови, а чето шо поєт — наро- димъ; поєзії твої нехай будуть здорові поєзії, впливаць чуття і хот-біє найменіи: Gedanken und Inhaltsvoll. — Бєля дозволити мнє чась, перешину Тобі оєшару розсудку "Über die Slavischen Volkslieder u. Volkssagen", котра тоби дуже багато пожемо до о- сновного изучєня славянської поєзії а вь о- сьобности нашої руської. — Давно хотіть я і тобі писати і перепись "Пієси и Игорю" — я не забуду а також на те, щобь тоби в- яєтаритесь кравлєворської рукописі вь ве- родами.

(Дальше буде).

